

Nedeľa 29. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 29.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: ciele a prostriedky;
paradoxná cesta; ponúknuť
Ježišov súcit.

20.10.2024

EVANJELIUM tejto nedele nám
ukazuje, ako Ján a Jakub pristupujú k
Pánovi a vyslovujú odvážnu prosbu:
„Daj, aby sme sedeli v tvojej sláve

jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici“ (Mk 10, 37). Ježišova odpoveď je rovnako hlboká, ako je odvážna požiadavka Zebedejových synov: „Neviete, čo žiadate. Môžete piť kalich, ktorý ja pijem? Alebo môžete byť pokrstení krstom, ktorým som ja krstený?“ (Mk 10, 38).

Je veľmi pravdepodobné, že pri formulovaní svojej žiadosti Ján a Jakub konali s pohľadom, ktorý bol možno až príliš ľudský. Napriek tomuto úzkemu zameraniu, ktoré vyvoláva rozhorčenie ostatných apoštolov, Zebedejovi synovia v skutočnosti prosia, aj keď možno bez toho, aby si to uvedomovali, o niečo objektívne veľké: sedieť po Pánovej pravici v jeho kráľovstve, hľadiť na jeho slávu, tešiť sa z najväčšej blízkosti Boha. To je najväčšia túžba, o akú môže ľudská bytosť usilovať. „Ty ma naučíš ceste života, naplníš ma radosťou vo svojej prítomnosti, večnou radosťou po svojej pravici“ (Ž

15, 11). Ján a Jakub majú záujem o dobrý cieľ. Túžia po ciele, ktorý je sám osebe vznešený, ale nepýtajú sa na prostriedky, ktoré k nemu vedú. Ježiš im hovorí, že nevedia, o čo prosia, lebo nepoznajú cesty, ktoré majú priniesť to, o čo sa usilujú.

Kristova odpoveď apoštolom nespochybňuje veľkosť cieľa, ale vyzýva ich, aby sa pýtali na skutočné prostriedky, ktoré k nemu vedú. Veľké túžby nás totiž hýbu natoľko, nakoľko nás podnecujú k tomu, aby sme objavili a nasledovali cesty, ktoré k nim vedú. Otázka cieľa je neoddeliteľne spojená s otázkou prostriedkov. Športovec, ktorý chce získať olympijské zlato, ale neuvažuje o tom, ako ho dosiahnuť, alebo nie je ochotný postupovať podľa určitého plánu, je človek s povrchnou túžbou. Ježiš svojím životom a kázaním nielenže stelesňuje a navrhuje všetkým svätosť, ale žije aj prostriedky, ktoré k

nej vedú. Pozvanie nášho Pána sa prejavuje v horlivej túžbe po celi a v horlivosti nájsť a nasledovať s pomocou jeho milosti cesty, ktoré k nemu vedú. Toto povedal svätý Josemaría: „*Quia hic homo coepit aedificare et non potuit consummare!* Začal stavať, ale nemohol dokončiť! Smutná poznámka, ktorá, ak nechceš, sa nebude vzťahovať na teba, pretože ty máš všetky potrebné prostriedky na to, aby si korunoval stavbu svojho posvätenia: Božiu milosť a svoju vôľu“^[1].

JAKUB A JÁN nerozumeli Pánovmu návrhu. Neboli však jediní. Ostatní apoštoli boli rozhorčení proti Zebedejovým synom, pravdepodobne preto, že predbehli Ježiša a požiadali ho o niečo, čo chceli aj oni. „Učeníci upadli do ľudskej slabosti a hádali sa medzi sebou, kto je hlavný a

nadradený ostatným... To sa stalo a bolo to vyrozprávané na náš úžitok... To, čo sa stalo svätým apoštolom, nám môže byť zjavené ako podnet k pokore“^[2]. Ježiš chce využiť túto okolnosť, aby ukázal, že samotný ideál slávy je úplne iný, ako mali na mysli oni.

„Viete, že tí, ktorých pokladajú za vládcov národov, panujú nad nimi a ich veľmoži majú nad nimi moc. Medzi vami to tak nebude. Ale kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vaším služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých. Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých“ (Mk 10, 42-45). Pánov výrok je paradoxný: aby dosiahol cieľ, uvádza prostriedky, ktoré zrejme nie sú veľmi koherentné. „Nadvláda a služba, sebecko a altruizmus, vlastníctvo a dar, prospech a

nezištnosť: tieto hlboko protikladné logiky sa stretávajú v každej dobe a na každom mieste. O ceste, ktorú si zvolil Ježiš, niet pochyb:

neobmedzuje sa na to, aby ju slovami naznačil učeníkom vtedy i teraz, ale žije ju na vlastnom tele“^[3]__.

Apoštoli túžia po sláve a cestou sa zdá byť poníženie; hľadajú seba potvrdenie a návrhom sa zdá byť potvrdenie druhých; myslia na službu panovačnému kráľovi a ich Pán im zjavuje, že žije, aby slúžil všetkým ľuďom. V skutočnosti „Ježišov život je existenciou pre druhých, existenciou, ktorá vrcholí smrťou pre druhých, zahrňajúcou v *druhých* celú ľudskú rodinu so všetkou ťarchou viny, ktorú si od začiatku nesie so sebou“^[4]__. Tento život pre druhých, ktorý žije Kristus, je životom, ktorý nás zachraňuje; je to život, ktorý môžeme vteliť aj my, pretože tým, že žijeme pre Boha a pre svojich bratov a sestry, sa aj naša

existencia stáva záchranou
mnohých.

V DRUHOM ČÍTANÍ svätej Omše
autor listu Židom uvádza, že „keďže
teda máme vznešeného veľkňaza,
ktorý prenikol nebesia, Ježiša,
Božieho Syna, držíme sa svojho
vyznania. Veď nemáme veľkňaza,
ktorý by nemohol cítiť s našimi
slabosťami; veď bol podobne skúšaný
vo všetkom okrem hriechu.

Pristupujme teda s dôverou k trónu
milosti, aby sme dosiahli
milosrdenstvo a našli milosť a pomoc
v pravom čase“ (Hebr 4, 14-16). Keď
spolu so žalmistom prosíme:

„Očakávame Pána, on je naša pomoc
a náš štít“ (Ž 33, 20), je ohromujúce
uvažovať o tom, že touto pomocou a
štítom je do veľkej miery súcitiť
Božieho Syna. Pri rozjímaní nad
týmito slovami je možné, že sa v

našich srdciach zrodí túžba
ponúknuť ľuďom okolo nás Ježišov
súcit.

Práve službou druhým kresťan
prežíva ten súcit s druhými, ktorý
podobne ako súcit Ježiša Krista
preniká nebesá a uchvacuje
milosrdné Božie oči: „Nech nik
nehladí iba na svoje vlastné záujmy,
ale aj na záujmy iných. Zmýšľajte tak
ako Kristus Ježiš“ (Flp 2, 4-5). Keď sa
budeme starať o ľudí okolo seba tak,
ako to robil Ježiš, prostredníctvom
veľkých či malých skutkov služby,
neponúkneme im len materiálnu
alebo morálnu pomoc, ale ukážeme
im Ježišov súcit. Možno keď
vykonáme nejaký skutok služby, to,
čo hneď vnímame, je ťažkosť, ktorá s
tým súvisí, alebo dopad pomoci,
ktorú sme poskytli, ale za tým
všetkým, nenápadnejšie a
nepostrehnuteľnejšie, ale nemenej
reálne, je vystretá Božia ruka, Ježišov
súcit, ktorý sa sprítomňuje

prostredníctvom nášho gesta. Je ľahké predstaviť si reakciu dobrých rodičov, keď vnímajú úprimnú a nezištnú starostlivosť jedného zo svojich synov alebo dcér o iného súrodenca: budú cítiť nutkanie pomôcť dieťaťu v núdzi a prirodzene budú nežne dojatí.

„Naša vernosť Pánovi závisí od našej ochoty slúžiť. A to je ťažké, vieme, pretože to *má chuť kríža*. Ale keď rastieme v starostlivosti a disponibilite pre druhých, stávame sa vnútorne slobodnejšími, podobnejšími Ježišovi. Čím viac slúžime, tým viac cítime Božiu prítomnosť. Najmä keď slúžime tým, ktorí nám nemajú čo vrátiť, chudobným, keď s nežným súcitom prijímame ich ťažkosti a potreby: a tam objavujeme, že my sme zasa milovaní a prijatí Bohom“^[5]. Panna Mária ako dobrá matka nám bude môcť pomôcť, aby sme vyšli v ústrety

svojim bratom a sestrám, lebo vieme,
že to je cesta, ktorá nás vedie k sláve.

[1] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 324.

[2] Svätý Cyril Alexandrijský,
Komentár k Lukášovi, 12,5,15: PG
72,912 (POZNÁMKA
PREKLADATEĽOV: citát sa nachádza
v Benedikt XVI, *Homília*, 18-II-2012).

[3] Benedikt XVI, *Homília*, 18-II-2012.

[4] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 14-
X-1983.

[5] František, *Anjel Pána*, 19-IX-2021.

tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-b/
(18.08.2025)